

Bohoslužba 13. 3. 2022

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Introit: Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti. (Žalm 25,6)

Pozdrav

Píseň: 244

Modlitba: Bože smlouvy, ty jsi vydal svého Syna do rukou lidí, a lidé ho odsoudili, ztýrali a zabili. Prosíme tě: Odpusť nám, že klademe překážky tvé nepochopitelné lásce, a dej nám účast na spáse, kterou jsi daroval světu v našem Pánu Ježíši Kristu, svém Synu. Ty zaslubuješ světu v tajemství kříže neustávající život. Shromáždí všechny národy do své náruče a přikryj nás svým milosrdenstvím a svou odpouštějící láskou, abychom se mohli radovat ze života, který máme ve tvém Synu, Ježíši Kristu, našem bratru, Pánu a Spasiteli, jenž s Tebou a s Duchem svatým žije a vládne po všechny věky věků. Amen.

1. čtení: Genesis 15,1–12.17–18

Píseň: 38

2. čtení: Lukáš 13,31–35

Kázání

Jdi pryč! Tady pro tebe není bezpečno“, sdělují farizeové galilejskému kazateli Ježíši. Proč mu to ale říkají? Mají o něj skutečnou starost, nebo se jej zkrátka oni nebo Herodes snaží zbavit a mít od něj pokoj? Ať už je tomu tak či tak, teď se ukáže, co je ten potulný učitel zač. Vezme nohy na ramena a zkusí zachránit si kůži, nebo zachová rozvahu?

Ježíš panice nepropadá. Počastuje svého zeměpána nepřilíš lichotivým titulem a vzkáže mu, že má ještě práci. Když o nějakém panovníkovi slyšíte, že je nazýván liškou, možná se vám vybaví Zikmund Lucemburský, pověstná liška ryšavá. Jak je vidět, nejednalo se v husitské době o nic nového... Ve starověké Palestině označovala liška člověka nejen lstivého, prohnaneho, ale také nedůležitého. Není to žádný lev, ale právě jenom liška. Však také tento Herodes, zvaný Antipas, nebyl žádným králem, ale jen panovníkem nižšího řádu, navíc pod římskou kontrolou. O své vrchnosti nemá tedy Ježíš valné mínění a nebojí se svůj názor vyslovit nahlas. Nemá potřebu být s ní zadobře, nezneprátele si ty nahoře. Přestože by si mohl vzpomenout na úděl Jana Křtitele, blahé paměti, jehož pozemskou pout' ukončilo náčiní Herodova kata.

Ježíš však má jasné vědomí svého poslání. Ví, že jeho mise ještě není u konce. Musí pokračovat až do Jeruzaléma, kde se vše naplní a dojde cíle. A mezitím je jeho úkolem osvobodovat lidi od nečistých sil a jiných potíží. Ani tenhle Herodes, ale ani nikdo jiný mu v tom nemůže zabránit a nebude o něm rozhodovat. Události se odehrají podle Božího scénáře, nikoli podle lidských úmyslů.

Ježíšova jasná vize a неотřesitelné přesvědčení o smyslu a cíli jeho směřování pro nás mohou být posilou. Snad se ani jemu při pohledu do budoucnosti, která zaváněla potížemi, nekrácelo

lehce. Nebyl lehkovážným hazardérem. Ale přesto svoji misi nevzdal. Spoléhal na Boha. Nepřipustil, aby nepovolání určovali směr, kterým má jít.

Kdo určuje naši cestu? Kdo o nás rozhoduje – Bůh, lidé, nebo my sami? A co strach z budoucnosti – bojíme se jí? Proč a čeho přesně? Drahého benzínu, vypnutí ruského krvavého plynu nebo věcí daleko podstatnějších? Je ten strach založen na seriózních zdrojích, nebo jej do nás někdo úmyslně zasel? Ježíš dokázal znepokojivým zprávám – ať už byly pravdivé, nebo ne – vzdorovat. Nenechal se jimi určovat. Věděl totiž, že podléhá té nejvyšší autoritě. A proto svoji cestu do Jeruzaléma dokončil.

Jeruzalém – město, v němž stál chrám, centrum veškerého židovstva. Tady se mělo Hospodinu sloužit, tady mu byly přinášeny oběti, tady byl oslavován. Ale Ježíš na něj s bolestí hledí také jako na místo, kde sešel ze světa násilnou smrtí nejeden prorok, Boží vyslanec. Bůh to se svým lidem myslel dobře, nabízel mu své milosrdenství, ale nesetkal se s úspěchem. Jeho poslové byli odmítnuti a svoji službu zaplatili životem. On sám se k tomuto uskupení odmítaných počítá. Předjímá svůj úděl. Odmítači Božího poselství ale ponесou následky svého jednání. Budou Bohem opuštěni. Nastane soud. A soudcem bude ten, který se je snažil naposledy přivést k jejich Bohu.

Výroky o soudu nad Jeruzalémem a Izraelem zněly zřejmě velice aktuálně čtenářům či posluchačům novozákonních spisů po roce 70, kdy byly město i chrám v důsledku židovského povstání zničeny římskými legiemi. Pro Izrael znamenala tato událost velkou ránu. Ale nikoli ránu konečnou. Dokázal se z ní oklepat. Zmíněná katastrofa i další dějinné rány mohly v křesťanech vzbuzovat zdání, že je Izrael zavržen. Ale taková tvrzení jsou nebezpečná. Nadějný konec dnešního oddílu evangelia i jiná místa Písma by nás měly před něčím takovým varovat!

Ježíš není hlasatelem líbivé, nenáročné a populisticky motivované zvěsti. Není obchodníkem s levným zbožím. Bůh na nás klade nároky a zodpovědnost. Ale právě tím dává najevo, že mu nejsme ukradení. Navíc tvrdá, kriticky zahrocená slova pronášel Ježíš spíše proti určitým skupinám lidí, proti určitým postojům, aniž by zavrhoval celý národ. Kdyby byl příslušníkem národa jiného, jistě by našel také mnoho důvodů ke kritice na jeho adresu. A určitě neláteřil na své soukmenovce s radostí a pocitem zadostiučinění. Chraňme se tedy i my veškeré škodolibosti vůči těm, kdo stojí proti nám nebo vůči těm, kdo jsou podle nás „mimo“!

Ale naposled zaznívá z Ježíšových úst přece jen jakási naděje. Ti, kteří jej nyní odmítají, mu nakonec vzdají hold. A to slovy žalmu pronášeného zevnitř Jeruzaléma vstříc poutníkům přicházejícím do chrámu. Těmito slovy bude Ježíš vítán, až pojedje na oslátku do jeruzalémských bran. Ale ta naděje ukazuje ještě dále než k této události. Napovídá, že Bůh se svého lidu nevzdá a dá mu nakonec poznat, kým je ve skutečnosti ten, který nad ním nyní lamentuje.

Motiv Ježíšova vjezdu do Jeruzaléma a jeho příchod ke konečnému soudu se snoubí na obrázku Miroslava Rady, na nějž jsem byl upozorněn v jednom materiálu. Jsou to dva momenty, které spojuje žalмовé zvolání *Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu*. Obrázek se nachází ve zpěvníku *Bud' Tobě sláva*. Možná ten výjev znáte. Kristus, zdá se, přijíždí vykonat definitivní hodnocení lidstva. Jenže nevypadá jako strašlivý a neúprosný soudce. Sedí na oslátku a jeho ruce i nohy nesou stopy ukřižování, stopy lidské viny. A přesto těma rukama žehná. Naděje prozařující z posledních slov dnešního evangelia i z tohoto gesta může být naší nadějí, i nadějí všech ostatních, jakkoli dnes Bohu a Kristu odcizených lidí. Nadějí, která však neruší Boží nároky a nesnímá z nás odpovědnost za nás samé, za naše bližní i za svět.

Přímluvy: V přímluvné modlitbě volejme „Pane, smiluj se“:

Bože, dárce naděje, odpusť nám, když selháváme v našich úkolech a zbavujeme se odpovědnosti, kterou máme. Buď naší posilou ve všech pokušeních a obavách. Pane, smiluj se.

Prosíme za svět, v němž žijeme, a v němž je tolik důvodů ke strachu a úzkosti. Nedopusť, aby tyto tíživé pocity převládaly a zabraňovaly lidem zasazovat se o to, co má smysl a co přináší dobré ovoce. Pane, smiluj se.

Prosíme za ty, kdo zpochybňují moc mocných a jsou proto pronásledováni; prosíme za pronásledované křesťany; za ty, kdo mají na mysli veřejný prospěch a hledají spravedlivé uspořádání společnosti. V těchto dnech se přimlouváme i za ty, kdo v Rusku pozvedají hlas proti napadení Ukrajiny a vystavují se tím nebezpečí. Pane, smiluj se.

Prosíme za mír na Ukrajině, za lidi sužované hrůzou války a za změnu smýšlení těch, kdo toto šílenství rozpoutali a páchají válečné zločiny. Nedovol, aby současná míra bestiality, kterou tato válka přináší, byla dále vystupňována použitím ještě ničivějších prostředků. Pane, smiluj se.

Prosíme o sílu pro ty, kteří brání Ukrajinu a její obyvatele, pro ty, kdo pomáhají uprchlíkům a obětem války a o schopnost činit správná, odvážná a nesobecká rozhodnutí pro politické představitele evropských i dalších zemí. Dej, ať i naše země zvládne přijímání těch, kdo utíkají před válkou. Pane, smiluj se.

Prosíme za naše společenství, za děti, konfirmandy, mládežníky, střední generaci, za starší i nejstarší z nás. Ukazuj nám svoji cestu, pomoz nám projít vším, co nás čeká a drž nás u sebe, abychom se Ti nevzdalovali. Pane, smiluj se.

Tichá modlitba

Modlitba Páně

Píseň: 510,1–11

Ohlášky

- Sběrka na církevní tisk vynesla minulou neděli 3040,- Kč. Dárcům děkujeme.
- V kanceláři můžete odevzdávat dary na postní sbírku Diakonie. Letos je věnována na pomoc lidem z Ukrajiny.
- Oblastní charita ve Dvoře Králové organizuje ve středu 16. března materiální sbírku pro lidi z válkou zasažené Ukrajiny, kteří přišli do našeho regionu. Více informací najdete na adrese: <https://dk.charita.cz/aktualne/clanky/sbirka-pro-prichozi-z-ukrajiny-do-naseho-regionu/>.
- Prostřednictvím webu <https://e-cirkev.cz/vzkaz-krajanum-na-ukrajine/> můžete poslat vzkaz do krajských sborů na Ukrajině.
- Pro ukrajinské děti je organizována obdoba sbírky Krabice od bot: Krabice od srdce. Více informací je k dispozici na stránce <https://www.krabiceodbot.cz/o-projektu/aktualne/krabice-od-srdce-sbirka-pro-deti-z-ukrajiny>
- Příští neděli 20. března se uskuteční výroční sborové shromáždění. Sborové shromáždění činí platná usnesení za jakéhokoliv počtu přítomných členů.
- Program během týdne:
V úterý v 15:30 se děti sejdou na náboženství a od 17 hod. se uskuteční schůze staršovstva. Ve středu od 17:15 se v Diakonii sejdeme k biblické hodině. Připojit se můžete také on-line. V pátek od 14:10 je na programu konfirmační příprava.
- Narozeniny v novém týdnu oslaví Hana Pestkovská. Přejeme jí vše dobré a Boží požehnání.

Poslání: Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Efezským 2,9–10)

Požehnání: Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi.

Píseň: 510,12–15